

KESZTHELYI JENŐ

STRÉBER OKTÓBER

Ránavigáltam "szigorúan titkos" hungarocell jelzőbójámra egykettőre, keresnem sem kellett. Jólesett a negyedórányi evezés a kiadós ebéd után; ki is melegedtem kissé. Sört szopogatok. Fogascsalogató, testes tenyészküszök pöccögetik ötméteres vízbe lefutó, teljesen ellazított zsinórjaimat. S mintha az azúrkék égből fiatal férfikorom színes emlékeiből font virágkoszorúk hullanának.

Nagyteljesítményű csónakmotor kellemetlen zuhogása riaszt fel ábrándozásomból. A túlpárt felől fehér, magas építésű motoroshajó vágtat egyenesen nekem a habfelhőben. Tisztes távolságban kétszer megkerülnek - két férfi és egy nő a legénység -, mindez elég ahhoz, hogy több oldalról megkapjam a hullámokat; zörög minden kacatom, söröm borul, botom elgurul a tükörlapon. A nyugalom ellentéte a mozgás - igaz filozófia.

Horgonylanc nyikorog, csörömpöl, elől-hátul betontuskó csobban, húzzák a kötelet. Erős a gyanúm, hogy horgászathoz készülődnek, bár inkább házibulis hangulatban vannak. A sárga anorákos szirén a "Ria-ria-Hungáriát" zengi valami lötytel teli üveget lóbálva. Kopasz haverja a dekken veri hozzá a vérpezsdítő ritmust. A harmadik tettestárs égnek állított botokkal bíbelődik, bőszen integet nekem, hellózik, okézik, üres üvegekkel tekézik. Nem gondoltam volna, hogy a zaklatott nyártól megtépett idegeim ennyire jól bírják a késő őszi terhelést is.

Meg is lepődöm ekkora vízikarneválban a sokat ígérő kapáson. Visítanak örömben. Botja, amikor megemeli, tam-tamozik a hajó faránál. Tipikus angolna ritmus; a "kígyó" le-letör vissza a mélybe, aztán a kötél irányában elmerevedik. A kolléga utasítására a kopasz húzza rá a hajót a nehezekre, feláll a dekkre, emeli a böhöm súlyt, nyög nagyokat. Az angolna gombrakötve éktelenkedik a kötélben, végső menedékén. A kopasz beemeli a betont angolnástól, mire a hal ádáz harcba hívja foglyulejtőit. Olyan a hajó, mint egy isonzói lövészárók. Attól tartok, hogy a nő visítására mentőosztagok szállnak vízre a partokon.

Báméskodásomért olyan kapás a büntetés, amelynek keservemre már csak a végjátékát láthatom. Zsinórom feszes. Gyorsan eresztek utána, meg is köszöni a fogas az előzékenységet, folytatja útját étkezés közben. Lehúz még egy bothossznyit, aztán visszafordul, beejt. Alig győzöm utánaszedni a madzagot. A csónak alatt keményen megakasztom és megdolgoltatom. Szépen harcol, nem egykönnyen akar modellt állni.

Odaát is fárasztanak. A nő és a horgász kétségbeesetten húzzák a kopaszt ki a langyosvízből a hajó túloldalán. Erősen kritizálják, pedig amúgy is elég a baja. Belökik a kabinba, rácsapják az ajtót. Jajgat odabent, mint kerékbe tört őskeresztény a pogány kazamatában.

A süllőm ötvenhét centiméter; ékszer-szemeiben fátyolosan fénylik a mesés balatoni ősz. Ring a csónak, és nem szégyellem bevallani, részvét nélkül bámulom a tovarobogó, mentővé vedlett motorhajót.